

[Svend Auken]

tikken. Det vil det også blive i dette folketing. Det accelererende våbenkapløb og den voksende uforsonlighed mellem supermagterne gør det stadig mere nødvendigt, at et land som Danmark sammen med ligesindede nationer udfolder al sin kraft for at få drejet udviklingen. Danmark bør, hvor det er muligt, kaste sit lod i den vægtskål, der vejer ned til fordel for freden.

Det er åbenbart vanvid at tro, at flere atomvåben i Øst og Vest øger freden, de tjener end ikke militære formål. Forsvarschefen har forleden udtalt, at atomvåbenkapløbet er rent politisk bestemt. Efter generalens mening kunne Vesten klare sig med en femtedel af sine nuværende atomvåben og alligevel have en troværdig gengældelsesmulighed. Ud fra ethvert synspunkt ville det være ønskeligt, hvis der kunne blive enighed mellem regering og folketing om sikkerhedspolitikken. Et lille land nyder ringe respekt for sine holdninger inden for udenrigspolitikken, hvis ikke de hviler på en bred hjemlig enighed, men det kræver, at regeringen til 100 pct. bøjer sig for kendsgerningerne. Der er i dette folketing som i den danske befolkning flertal for såvel et troværdigt dansk forsvar inden for Vestalliancen som for en aktiv dansk fredspolitik.

EF står over for en af sine største kriser nogen sinde, hvor vitale danske interesser er truet. Også her gør regeringen klogt i at basere sin politik på et bredt flertal i folketinget.

Grundlaget for socialdemokratiets politik i opposition er vort 5 punkts program, som er et tydeligt alternativ til den førte konservative politik: social genopretning, retfærdig indkomstpoltik, skattereform, investeringer i nye arbejdspladser – både i teknik og mennesker – og endelig nedsættelse af arbejdstiden til 35 timer om ugen. Ud fra det program vil vi fremlægge vore forslag og søge indflydelse.

I Stockholm holdes en vigtig konference om tillidskabende foranstaltninger til imødegåelse af den utryghed og mistillid, der råder i Europa. Også i Danmark er der utryghed og udbredt mistillid. Det påhviler regeringen at formulere tilsvarende tillidskabende foranstaltninger på den hjemlige front.

Vesten er nu omsider inde i et økonomisk opsving. Det må udnyttes til at skabe større produktion og beskæftigelse i Danmark, men det må også bruges til at skabe større social retfærdighed og mindre utryghed. Den sidste

valgperiodes politik med ulighed og konfrontation må afløses af en politik, der sigter mod retfærdighed og samarbejde. Det er et fælles ansvar.

Gammelgaard (KF):

Der er noget meget tilfredsstillende ved at indlede arbejdet i folketinget efter en valgkamp. De sidste dønninger efter striden kan skylle gennem folketinget i åbningsdebatten, og så kan alle uden tanke på at placere sig til næste valgkamp koncentrere sig om at gøre dagens arbejde. Sådan bør det være, og sådan tror jeg også det er. Det skal i hvert fald være udgangspunktet for de bemærkninger, jeg har tænkt mig at gøre her i dag.

Selvfølge skal meningene stadig brydes, og der kan også være ting at tale ud om fra tiden under og før valgkampen, men meningen må være – og jeg tror, den er det for alle eller næsten alle partierne – at vi nu skal leve op til folkestyrets krav. Befolkningen venter, at arbejdet skal gøres, og det vil blive gjort. Jeg skal derfor kun sige meget lidt om valgkampen og om dens resultat.

Statsministeren pegede i sin åbningstale på nogle statistiske kendsgerninger vedrørende valgresultatet. Regeringspartierne gik frem fra 36,4 pct. af stemmerne til 42,8 pct. Finanslovparterne gik fra 41,5 pct. til 48,3 pct. De ikke-socialistiske partier i tinget gik frem fra 50,4 til 51,9 pct. af stemmerne. Jeg tror, disse tal er egnet til at vække tryghed omkring dansk økonomi både i indland og i udland. Den danske befolkning har ved denne afgørelse af en økonomisk-politisk strid vakt forhåbning om og tro på, at Danmark kan løse sine problemer.

For hvad skete der før valget? Der skete det, at regeringen fik sin finanslov kasseret i folketinget. Den indeholdt en praktisk økonomisk politik, som efter næsten alle sagkyndiges mening – og i hvert fald efter vore kreditorers mening – var nødvendig. Der var naturligvis frygt mange steder for, at en sådan start på en valgkamp ville være uheldig for regeringen og for den økonomiske genopretnings fremtid. Én ting var, at man i ind- og udland var tilfreds med den politik, regeringen havde lagt til rette, og med den måde, den gang på gang havde manøvreret denne politik igennem på. Noget helt andet var, at man jo vidste, at borgerlige regeringer i Dan-